

РЕШЕНИЕ

№ 12679

гр. С., 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: К. Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря СИМОНА ПЛ. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от К. Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20211110166799 по описа за 2021 година

Предявени са пасивно субективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 441 ГПК вр. чл. 45 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ вр. чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ, както и евентуално съединени осъдителни обратни иски с правно основание чл. 435 КЗ вр. чл. 469, ал. 3 КЗ вр. чл. 25, ал. 1 ЗЧСИ.

Ищцата Л. Л. Х., чрез адв. К., извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че ответниците, в качеството им на частен съдебен изпълнител и помощник частен съдебен изпълнител по изп. дело № 20218380407570, незаконосъобразно ѝ наложили глоба в размер на 200 лв. с Постановление изх. № 58659/14.07.2021 г. с мотив и констатация в него на „неуспешното предаване на детето К. И. П. на дата 02.07.2021 г.“. Поддържа, че нямало основания за налагане на тази глоба, защото не било налице неизпълнение и нарушение от страна на майката Л. Х. на режима на лични отношения баща – дете, както и не било налице нейно неизпълнение по процесното изпълнително дело пред ЧСИ М. Б.. Налагането на глоба не било изпълнителен способ и не чрез него се осъществявал режимът на личен контакт, както в случая процедираше ПЧСИ К. К.. Предвид горното, Постановление за глоба изх. № 58659/14.07.2021 г. по изп.д. № 20218380407570 на ЧСИ М. Б., действащ чрез ПЧСИ К. К., било неправилно и незаконосъобразно, тъй като не били налице предпоставките на чл. 528, ал. 5 ГПК. Самото постановление за глоба не съдържало точна правна формулировка на основанията за нейното налагане – видно от съдържанието му, ПЧСИ К. мотивирал нейното налагане с разпоредбата на чл. 528, ал. 6 ГПК, която не съдържала основание за подобно нещо. От мотивите на т. 3 от Тълкувателно решение от 10.07.2017 г. по т.д. № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС и разпоредбата на чл. 528, ал. 5 ГПК било видно, че глоба на длъжника се налагала при неосказано съдействие на съдебния изпълнител и за неизпълнение на длъжника да предаде детето. В процесния случай Л. Х. оказала съдействие на съдебния изпълнител и предоставила детето за предаване. Следователно, не можело да бъде аргументиран какъвто и да било извод за нейно нарушение и неизпълнение на задълженията по чл. 527 и чл. 528 ГПК. В случая неправомерно било поведението на ПЧСИ К. К., а не това на майката, още повече, че

същата в конкретния ден на 02.07.2021 г. предоставила детето и не препятствала изпълнението. Уважителна причина за невъзможността да се изпълни режимът на лични контакти между К. П. и неговия баща И. П. категорично била собственото нежелание на К. да отиде при баща си, а това изключвало отговорността по налагане и заплащане на глоба на майката Л. Х., която ПЧСИ К. К. реализирал спрямо нея с атакуваното постановление за глоба. Следвало да се настоя на разбирането, че не било налице неизпълнение, когато единият родител съдейства и предава детето, но последното не желае да отиде при другия родител. В тази връзка, Постановление за налагане на глоба с изх. № 58659/14.07.2021 г. на ПЧСИ К. било обжалвано от Л. Х. чрез неин пълномощник, като било отменено като незаконосъобразно с Решение № 328/16.09.2021 г. по в.ч.гр.д. № 10967/2021 г. по описа на СГС, ГО. В производството по обжалването му Л. Х. сторила разноски в общ размер на 273 лв., от които: 200 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение на дата 21.07.2021 г., съгласно договор за правна помощ от същата дата; 48 лв. – изискани такси в полза на ЧСИ по администриране на жалбата на основание т.5 и т.8 от ТТРЗЧСИ и 25 лв. – държавна такса към Софийски градски съд на основание чл. 16 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК за администриране и разглеждане на жалбата й, заплатени съответно на дати 04.08.2021 г. и 26.07.2021 г. В производството по делото пред СГС било прието и установено, че отговорността за разноски се понасяла от страната, срещу която било постановено решението, като санкция за неоснователно предизвикан спор. В случая производството било образувано по жалба срещу действия на съдебен изпълнител, като вискателят (ответник по жалбата) не дал повод за образуването му със свои действия или поведение и затова същият не следвало да носи отговорност за разноските по обжалване на незаконосъобразно действие на съдебния изпълнител. Тъй като се касаело именно за незаконосъобразно действие и незаконосъобразен акт на самия съдебен изпълнител – налагането на глоба на Л. Х. с цитираното по – горе постановление за глоба, породила и необходимостта за защита от същото, то отговорни за разходваните средства по защита и причинените с това имуществени вреди на Л. Х. били ЧСИ М. Б. и ПЧСИ К. К.. Ето защо моли съда да уважи предявените иски, като осъди ответниците в условията на солидарност да заплатят на Л. Х. сумата в общ размер на 273 лв., представляваща обезщетение за нанесените й имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от извършено незаконосъобразно действие от страна на ПЧСИ К. К. по издаденото Постановление за налагане на глоба с изх. № 58659/14.07.2021 г. по изп.д. № 20218380407570 на ЧСИ М. Б., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 24.11.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Ответниците М. И. Б. и К. Д. К., чрез адв. Б. и адв. С., оспорват предявените иски като неоснователни. Поддържат, че в настоящия случай не бил налице нито един от елементите от обективна страна на деликтната отговорност на съдебния изпълнител, регламентирана в разпоредбата на чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, респ. чл. 441 ГПК. Безспорно действието било предприето в рамките на обективните и субективните предели на изпълнителния лист, както и на предвидените изпълнителни способности в ГПК що се касаело до принудително предаване на дете. В случая ищцата се позовавала на Решение № 328/16.09.2021 г. по ч.гр.д. №10967/2021 г. на СГС, но процесуалната незаконосъобразност на действията на съдебния изпълнител следвало да бъде установена от съда, който разглежда деликтният иск. Следователно нито мотивите, нито самото съдебно решение на СГС по ч.гр.д. № 10697/2021 г. се ползвали със сила на пресъдено нещо, т.е. не обуславяли процесуална незаконосъобразност на действията на ответниците, която следвало да бъде преценена от настоящия съдебен състав. В настоящия случай съдебният изпълнител наложил глоба, тъй като длъжницата не изпълнила задължението по предаване на дете без да прибегва до принудителни действия, с които детето би било значително стресирано. Действията на ответниците били изцяло съобразени с психо-емоционалното състояние на

детето, както и със задължителната практика на ВКС по отношение на задължението за предаване на деца, както и с практиката на ЕСПЧ. Поддържат още, че добросъвестното изпълнение включвало и подготовка на детето от страна на отглеждащия родител, неговото стимулиране и насърчаване да осъществи контакт с другия си родител, в който смисъл била изричната практика на Върховния съд. Поради изложеното не можело да се приеме, че било налице пълно изпълнение от страна на длъжника в изпълнителния процес, само защото предоставила детето и не можела да направи нищо, защото то отказвало да тръгне с баща си. Налагането на глобата било не само процесуално законосъобразно, но и целесъобразно действие, имащо за цел да дисциплинира длъжника, като го принуди да положи всички необходими усилия за насърчаване на детето за среща с другия си родител, а не да се задоволява единствено с довеждането му на конкретно място, както и да покаже решителност на изпълнителния орган да приведе в изпълнение съдебният акт, както и заявка за други по – рестриктивни действия. Освен това въпросното неизпълнение, за което била наложена глоба, не било първо. Ищцата по настоящото дело не изпълнила задължението за предаване на дете и на 26.06.2021 г. след надлежно връчена покана за доброволно предаване на детето, получена от нея на 09.06.2021 г. Т.е. налагането на глоба било необходимо с оглед повторното неизпълнение от страна на длъжника. На следващо място, разпоредбата на чл. 81 ГПК предвиждала задължение за съда да се произнесе всякога по искането за разноси, а чл. 78 ГПК предвиждал, че когато искът/жалбата са удовлетворени, разноси се поемат от другата страна в производството. В този смисъл необяснима била практиката на СГС да отказва да присъжда разноси, считайки, че редът по чл. 78 и сл. ГПК е неприложим. Нямало никакво нормативно основание да се изключи приложението на чл. 81 ГПК в контролно-отменителните производства по чл. 435 – 437 ГПК. Поради тази причина ответниците не следвало да носят отговорност за неправилни съдебни решения, макар и влезли в сила, защото СГС имал практика, съгласно която не присъжда разноси на жалбоподателите. На трето място, претърпените вреди били изцяло недоказани в настоящото производство. Ето защо молят съда да отхвърли предявените искове. Претендират разноси.

В отговора на исковата молба е направено искане като трето лице-помагач да бъде конституирано „ЗД ЕВРОИНС“ АД, с което ответниците имат сключена застраховка „Професионална отговорност на частен съдебен изпълнител“. При условията на евентуалност срещу третото лице, в качеството му на застраховател, са предявени обратни осъдителни искове за същата сума в размер на 273 лв.

В срока по чл. 131 ГПК третото лице-помагач и ответник по обратните искове „ЗД ЕВРОИНС“ АД е подало отговор, с който оспорва предявените искове. Поддържа, че видно от сключения между „ЗД ЕВРОИНС“ АД и ЧСИ застрахователен договор № ***** в него било предвидено безусловно самоучастие в размер на 5 % от обезщетението или 2000 лв. – което от двете е по – голямо. В конкретния случай и съгласно сключеният договор, ЧСИ поемал отговорността за всяко събитие до размера на 5 % от размера на обезщетението или 2000 лв. (която от двете суми е по – голяма). Доколкото настоящото производство било за обезщетение за вреди в размер на 273 лв. и доколкото обратните искове били предявени именно за тази сума, счита, че същите се явявали неоснователни, тъй като попадали в размера на предвиденото в договора самоучастие. Предвид гореизложеното твърди, че до размера на 5 % от обезщетението или 2000 лв. (която сума е по – голяма), исковете на ЧСИ и ПЧСИ срещу „ЗД ЕВРОИНС“ АД се явявали неоснователни, тъй като попадали в предвиденото по договора безусловно самоучастие и застрахователят не носел отговорност за изплащането на сумата. На следващо място, съгласно сключеният застрахователен договор, застраховано лице било единствено ЧСИ, но не и вторият ответник – ПЧСИ. Доколкото по своята същност застраховката представлявала застраховка на гражданската отговорност на застрахованото лице, личната такава на ПЧСИ не попадала в нейния обхват. Застраховката обхващала отговорността на ПЧСИ само и доколкото лично ЧСИ отговарял

за неговите действия или бездействия. В тази връзка ПЧСИ не бил легитимиран да предяви иск срещу „ЗД ЕВРОИНС“ АД въз основа на сключената застрахователна полица с ЧСИ, тъй като не бил правоимащо лице по нея нито в качеството си на застрахован, който е обезщетил увреденото лице, нито в качеството си увредено лице. Поради това, ПЧСИ нямал право на пряк иск срещу застрахователя по образуваното производство във връзка със сключения застрахователен договор между „ЗД ЕВРОИНС“ АД и ЧСИ. Ето защо моли съда да отхвърли предявеният от ЧСИ Б. срещу „ЗД ЕВРОИНС“ АД иск за изплащане на обезщетение за причинените на Л. Х. вреди. По отношение на иска на ПЧСИ към застрахователя по полица, сключена с ЧСИ, счита, че същият е недопустим, евентуално неоснователен и моли съда да не го допуска, евентуално да го отхвърли изцяло. Изразява подробно становище и по първоначалните искове, като счита същите за допустими, но неоснователни.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответниците, намира от фактическа страна следното:

От събраните писмени доказателства по делото се установява, че на 21.05.2021 г. в полза на И. Й. П. е бил издаден изпълнителен лист срещу Л. Л. Х. въз основа на влязло в сила Решение № 20086943 от 05.04.2021 г. по гр. дело № 21914/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 83 състав, за определяне на следния режим на лични отношения между бащата И. Й. П. и детето К. И. П., а именно:

- същият ще има право да взема детето К. И. П., ЕГН *****, при себе си всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца, с преспИ.е от 18:00 часа в петък до 18:30 часа в неделя със задължение да връща детето на майката Л. Л. Х. в гр. С.;

- бащата има право да взема при себе си детето за 30 дни през лятото и 5 дни през обявената от МОН зимна ваканция, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката;

- бащата също така има право да взема детето при себе си за 4 последователни дни през обявената от МОН пролетна ваканция на детето за времето от 10:00 ч. сутринта на първия ден от 19:00 на четвъртия ден със задължение да връща детето на майката до адреса й;

- бащата също така има право да взема детето при себе си всяка Коледа за три дни с преспИ.е за времето от 10:00 ч. /десет часа/ сутринта на 23-ти декември до 18:00 часа на 26-ти декември в годините, които завършват на нечетно число и за четири дни за Новогодишните празници с преспИ.е за времето от 10:00 ч. /десет часа/ сутринта на 30-ти декември до 18:00 часа на 02-ри януари в годините, в които завършват на четно число, както и по всяко друго време, по взаимно съгласие между родителите;

- бащата ще взема детето на рождения си ден, който е на 8-ми октомври, също и на 8-ми юли и 6-ти септември - рождения дни на родителите на И. Й. П., които дни не съвпадат с горепосочения режим и това не възпрепятства учебните занимания на детето;

- при осъществяване на режима на лични отношения по настоящата точка бащата ще взема детето от жилището на адреса му по местоживеее и ще го връща обратно от където е взето съгласно уговореното в настоящата точка.

Въз основа на издадения изпълнителен лист И. Й. П. подал на 04.06.2021 г. молба до частен съдебен изпълнител М. Б., рег. № 838, за образуване на изпълнително производство, в която изложил твърдения, че майката Л. Л. Х. не изпълнява определения режим на лични отношения между бащата И. Й. П. и детето К. И. П., като осуетява срещите помежду им. С молбата вискателят възложил на частния съдебен изпълнител всички правомощия по чл. 18 ЗЧСИ и поискал на Л. Х. да бъде наложена парична санкция в максимален размер. Въз основа на подадената молба и с разпореждане от 07.06.2021 г. на ЧСИ Б. е било образувано изпълнително дело под № 20218380407570 срещу длъжника - ищец в настоящото

производство - Л. Л. Х..

Не е спорно, че по време на процесното изпълнително производство К. Д. К. е работил като помощник-частен съдебен изпълнител при частен съдебен изпълнител М. Б., рег. № 838.

С покана за доброволно изпълнение с изх. № 47422 от 07.06.2021 г., съставена от ПЧСИ К. К., Л. Х. е била уведомена, че следва да изпълнява доброволно задълженията си по издадения изпълнителен лист, като същата е поканена да предостави контакт на бащата-взискател И. Й. П. с детето К. И. П. на 26.06.2021 г. /ден събота/ и да съобщи на съдебния изпълнител в тридневен срок от получаване на поканата дали е готова да предаде детето в определеното време и място, какви пречки за своевременното изпълнение на задължението съществуват, както и в кое място и време е готова да предаде детето. Поканата за доброволно изпълнение е била връчена на длъжника-ищец Л. Х. лично на 09.06.2021 г.

С молба от 14.06.2021 г. Л. Х. е уведомила съдебният изпълнител, че е готова да предаде доброволно детето К. И. П. на 26.06.2021 г. /събота/ в 10.00 ч. на адреса по местоживееене – гр. С., ж.к. „М.“ № 1, бл. № 99, вх. 9, ет. 4, ап. 26. Заявила е, че няма пречки да предаде детето на баща му и е готова да окаже необходимото съдействие.

На 22.06.2021 г. взискателят И. П. е депозирал молба до ЧСИ М. Б., с която е поискал майката-длъжник Л. Х. да бъде поканена да му предаде детето за осъществяване на определения режим на лични отношения за периода от 12.00 ч. на 02.07.2021 г. до 18.00 ч. на 02.08.2021 г.

Със съобщение с изх. № 52577 от 23.06.2021 г., съставено от ПЧСИ К. К., Л. Л. Х. е била уведомена, че в периода от 12.00 ч. на 02.07.2021 г. до 18.00 ч. на 02.08.2021 г. в гр. С. трябва да предаде детето К. И. П. на баща му И. Й. П. за осъществяване на определения му режим на лични отношения. Съобщението е било връчено на длъжника Л. Х. на 29.06.2021 г.

С молба от 28.06.2021 г. взискателят И. П. е уведомил съдебният изпълнител, че на 26.06.2021 г. в 10.00 часа се е явил пред жилището на длъжника Л. Х. в гр. С., ж.к. „М.“ № 1, бл. 99, вх. 9, ет. 4, ап. 26, за да се ползва от определения режим на лични отношения с детето си, но последната категорично отказала да го предаде. Със същата молба взискателят поискал да бъде наложена на Л. Л. Х. парична санкция в максимален размер не изпълнение и осуетяване на предвидения в съдебното решение режим на лични отношения.

С молба от 30.06.2021 г. Л. Л. Х. е уведомила съдебният изпълнител, че е готова да предаде доброволно детето К. И. П. на 02.07.2021 г. /петък/ в 10.00 ч. на адреса по местоживееене – гр. С., ж.к. „М.“ № 1, бл. № 99, вх. 9, ет. 4, ап. 26. Заявила е, че е готова да окаже необходимото съдействие, като е пояснила, че бащата и детето нямат близки отношения, защото никога не са живели заедно, което е създадо пречки в тяхното общуване - през изминалите 11 години бащата е живял в гр. Пловдив, а майката и детето - в гр. С..

Със съобщение с изх. № 54839 от 30.06.2021 г., съставено от ПЧСИ К. К., е изискано представянето на официален социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – „М.“, относно положението на детето К. П. и взаимоотношенията с баща му И. П.. Съобщението е връчено на адресата ДСП – „М.“ на 01.07.2021 г.

На 02.07.2021 г. помощник-частен съдебен изпълнител К. К. е съставил протокол за изпълнение на задължение за предаване на дете по реда на чл. 528 ГПК. Видно от протокола, на същата дата в 12.00 часа в гр. С., ж.к. „М.“ № 1, бл. № 99, вх. 9, ет. 4, в присъствието на лицата И. Й. П., Л. Л. Х. и Е. А. – представител на ДСП – „М.“, детето К. И. П. е заявило, че не желае да отиде при баща си И. П. и е било видимо стресирано; ПЧСИ е направил препоръка да се работи с малолетния и със социалните служби. Протоколът е подписан от съставителя – ПЧСИ К. К., от взискателя И. П. и от длъжника Л. Х..

На 14.07.2021 г. по изпълнителното дело е депозиран отговор от ДСП – „М.“, в който се посочва, че са провеждани няколко срещи с малолетния К. П., във връзка с указания на СРС за изготвяне на социални доклади. К. е заявил, че преди постановените от съда привременни мерки е общувал с баща си много рядко; през 2020 г. го е видял само веднъж, като двамата общували основно чрез мобилното приложение „Вайбър“. Детето споделило, че гостува на своя баща само по задължение, за да не се възобнови конфликтът между родителите, а когато гостува на баща си в гр. Пловдив, непрекъснато мисли за своята майка. К. разказал, че не е свикнал с баща си и не се забавлява, когато му гостува. В отговора на ДСП е направен извод, че родителите са в обтегнати отношения и не си сътрудничат по въпросите, свързани с отглеждането и възпитанието на малолетния К.. Посочено е, че по мнение на Л. Х., бащата не се интересувал от чувствата и емоциите на детето, като поставял условия, без да е провел разговори с него и да се е съобразил с мнението му, опитвайки се така да навакса пропуснатото време и тепърва да изгради отношения на емоционална привързаност, любов, уважение и доверие, които по принцип се изграждат постепенно във времето. Л. Х. подписала споразумение с И. П., за да изгладя конфликта си с него.

С Постановление с изх. № 58659 от 14.07.2021 г. помощник-частен съдебен изпълнител К. К. при ЧСИ М. Б., рег. № 838, е наложил на основание чл. 528, ал. 6 ГПК на Л. Л. Х. глоба в размер на 200,00 лв. Мотивите за така наложеното наказание са, че съгласно издаденият изпълнителен лист бащата има право да взема при себе си детето за 30 дни през лятото и 5 дни през обявената от МОН зимна ваканция, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, като на 02.07.2021 г. предаването на детето Калян П. на баща му И. П. било неуспешно. Постановлението е било връчено на длъжника Л. Х. на 20.07.2021 г.

На 21.07.2021 г. Л. Л. Х. е упълномощила адвокат Р. Ш. и е сключила договор за правна защита и съдействие със същия да изготви и депозира пред компетентния съд жалба срещу горепосоченото постановление и да осъществи процесуално представителство и защита в производството пред съда, за което на същата дата е заплатила на адв. Ш. в брой адвокатско възнаграждение в размер на 200,00 лв.

На 27.07.2021 г. Л. Л. Х., представлявана от адв. Ш., е депозирала жалба срещу горесцитираното постановление изх. № 58659 от 14.07.2021 г., чрез ЧСИ Б. до СГС. По делото се установява, че във връзка с депозираната жалба адв. Р. Ш. е заплатил от името и за сметка на Л. Х. следните суми: с платежно нареждане от 26.07.2021 г. - сумата от 25,00 лв. в полза на СГС, представляваща държавна такса за разглеждане на жалбата срещу постановлението на помощник-частния съдебен изпълнител; с платежно нареждане от 04.08.2021 г. – сумата от 48,00 лв. в полза на ЧСИ М. Б., представляваща такси по т. 5 и т. 8 от ТТРЗЧСИ за администриране на жалбата. Видно от разписки с дати 26.07.2021 г. и 04.08.2021 г., Л. Х. е възстановила посочените суми на адв. Ш., като му е заплатила същите в брой.

С влязло в сила решение № 328/16.09.2021 г. по ч. гр. д. № 10967/2021 г. по описа на СГС, ЧЖ – I-ви състав, е отменено Постановление с изх. № 58659 от 14.07.2021 г. по и. д. № 20218380407570 по описа на ЧСИ М. Б., с което на Л. Л. Х. е наложена глоба в размер на 200,00 лв., като е оставено без уважение искането ѝ за присъждане на разноски по делото. С Определение № 3758/01.11.2021 г. по същото дело съдебният състав е отказал да измени решението си в частта за разноските.

По настоящото дело е отделено за безспорно и се установява от представените доказателствата, че между „ЗД Евроинс“ АД – застраховател, и ЧСИ М. Б. – застрахован и застрахован, е сключен застрахователен договор по застраховка „Професионална отговорност“, обективиран в застрахователна полица № *****, валидна за периода 01.10.2020 г. – 30.09.2021 г. Неразделна част от полицата са представени по делото общи условия, с които на 14.09.2020 г. ЧСИ М. Б. се е съгласил и е получил екземпляр от същите.

Уговорено е, че по застраховката се покрива отговорността на застрахования за причинени на страните, другите участници в изпълнителното производство и на всички трети лица имуществени и неимуществени вреди, настъпили вследствие на виновно неизпълнение на неговите професионални задължения. Определено е самоучастие от 5% от размера на застрахователното обезщетение или 2000 лв. – която от двете суми е по-голяма. По делото е представена полица с идентично съдържание с № 08800100000215, валидна за периода 01.10.2021 г. – 30.09.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Относно предявените пасивно субективно съединени главни осъдителни иски с правно основание чл. 441 ГПК вр. чл. 45 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ вр. чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ:

Съгласно чл. 36, ал. 1 от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) частният съдебен изпълнител може да овласти един или повече помощник-частни съдебни изпълнители, които отговарят на изискванията по чл. 5, ал. 1, т. 1, 2, 4, 5, 6 и 7 и чл. 6 и успешно са положили изпит. Според чл. 37, ал. 1 от ЗЧСИ, помощник-частният съдебен изпълнител може да извършва съгласно указанията на частния съдебен изпълнител всички действия от неговата компетентност, а според ал. 2 на същия член помощник-частният съдебен изпълнител използва служебния архив и печата на частния съдебен изпълнител, като прибавя към подписа си допълнението "помощник". Разпоредбата на чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ предвижда, че за вредите от неизпълнение на задълженията на помощник-частния съдебен изпълнител частният съдебен изпълнител отговаря солидарно с него.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Следователно по своята правна същност професионалната отговорност на частния съдебен изпълнител, респективно – и на помощник-частния съдебен изпълнител, за обезщетяване на вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение е деликтна - чл. 441 ГПК. Тя може да бъде ангажирана доколкото са налице предпоставките, установени в нормата на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. освен установяване на процесуалната незаконосъобразност на действията (или бездействията) на съдебния изпълнител/помощник-частния съдебен изпълнител, трябва да бъде установено, че в причинна връзка от тях са настъпили претендираните от ищеца вреди. Вината се предполага до доказване на противното - чл. 45, ал. 2 ЗЗД. Ето защо, за да е възникнало спорното право за обезщетяване на ищеца, последният следва да докаже факти, които се субсумират под хипотезата на деликта - противоправно поведение (неправомерни действия и/или бездействия на ЧСИ, респективно – на ПЧСИ), имуществена вреда в размер на 273 лв., наличие на пряка причинно - следствена връзка между противоправното поведение и настъпилата вреда, причинена при дейността на ЧСИ, респективно – на ПЧСИ. Установяването на тези правопораждащи факти следва да се извърши от ищеца в условията на пълно и главно доказване. В тежест на ответника е да обори презумпцията за вина и да докаже своите възражения.

По реда на ЗЧСИ пасивно легитимирани да отговарят са длъжностни лица, които изпълняват дейност по принудително изпълнение на съдебни решения за действията им при и по повод тази дейност. Определяща е вида на дейността, като частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка вреда означава директно въздействие върху правната сфера на увредения и означава, че увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител. Преки са само онези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие на увреждането (Решение № 281/10.12.2014 г. по гр. д. № 3219/2014 г. на III ГО на ВКС).

Съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и

бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан с това дали същите са обжалвани и какво е решението на съда по жалбата. С решението по жалба срещу действия на частен съдебен изпълнител се формира сила на пресъдено нещо по отношение съществуването на потестативното право да се постанови отмяната им, но не и по отношение процесуалната им законосъобразност, което е преюдициален въпрос за този процес (виж например Решение № 184 от 21.09.2011 г. на ВКС по гр. дело № 1124/2010 г., III ГО, ГК, Решение № 139 от 31.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1445/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 40 от 16.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2249/2020 г., IV г. о., ГК и Решение № 238 от 30.01.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1668/2011 г., III г. о., ГК).

В частност, отговорността на ответниците в настоящото производство се иска да бъде реализирана при твърдения за причиняване на имуществени вреди от незаконосъобразни действия на ответника К. К., извършени в качеството му на ПЧСИ, за които солидарно следвало да отговаря и ответникът М. Б., в качеството му на ЧСИ, а именно: незаконосъобразно издадено Постановление за налагане на глоба с изх. № 58659/14.07.2021 г. по изп.д. № 20218380407570, което било обжалвано от Л. Х., чрез неин пълномощник, и отменено като незаконосъобразно с Решение № 328/16.09.2021 г. по в.ч.гр.д. № 10967/2021 г. по описа на СГС, ГО, в производството по което Л. Х. сторила разноски в общ размер на 273 лв., от които: 200 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение; 48 лв. – изискани такси в полза на ЧСИ по администриране на жалбата на основание т.5 и т.8 от ТТРЗЧСИ и 25 лв. – държавна такса към Софийски градски съд.

Настоящият съдебен състав приема, че действията на ответника К. К., извършени в качеството му на ПЧСИ, са противоправни, поради следните съображения:

Установи се по делото, че ПЧСИ К. К. е издал Постановление с изх. № 58659/14.07.2021 г. по изп.д. № 20218380407570 по описа на ЧСИ М. Б., с което е наложил на ищцата Л. Л. Х. глоба в размер на 200,00 лв. на основание чл. 528, ал. 6 ГПК с мотиви, че на 02.07.2021 г. не е предала детето си К. И. П. на баща му И. Й. П., въпреки определеният режим на лични отношения между тях, за което е съставен протокол. Съдът приема, че това постановление е издадено незаконосъобразно, тъй като не се установи неизпълнение от страна на майката Л. Х. на вмененото ѝ задължение за предаване на детето К. П. на бащата И. П. за осъществяване на определения режим на лични отношения между тях.

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, обективирани в т. 3 от ТР № 3/10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС, в случаите, когато задълженията за предаване или връщане на дете не се изпълняват доброволно, е налице възможност за тяхното принудително изпълнение. Това е задължение на родител, което е такова за неаморално действие, по смисъла на чл. 527 ГПК. Изпълнителният способ, чрез който се провежда принудителното изпълнение на определения от съда режим на лични отношения между родител и дете, е този по чл. 528, ал. 5 ГПК. В този случай принудителното изпълнение обаче е насочено не по отношение на неодушевен предмет, който може да се предава и приема без съществени проблеми, а по отношение на малолетно или непълнолетно дете, което представлява самостоятелна личност. Предприетото по отношение на него принудително изпълнение се отразява на преживяванията и психиката му. Затова действията на страните и съдебния изпълнител трябва да се съобразяват на първо място с интересите на детето. Последните са защитени чрез предвидената в чл. 528, ал. 4 ГПК възможност съдебният изпълнител да потърси съдействие за изпълнението от съответните институции. Дали се налага такова съдействие се преценява въз основа на предоставените от длъжника по реда на чл. 528, ал. 2 ГПК данни. Затова в чл. 528, ал. 3 и ал. 5 ГПК е предвидено правомощието на съдебния изпълнител да наложи на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 ГПК и при необходимост да постанови принудителното му довеждане. В този случай наложената глоба представлява санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от страна на длъжника, а не изпълнителен способ, чрез който се реализира изпълнението.

Разпоредбата на чл. 528 ГПК е установила ред и способ за осъществяване на принудителното изпълнение на задължения за предаване на дете, какъвто е и настоящият случай. Законосъобразното осъществяване на принудителното изпълнение чрез способа по чл. 528, ал. 3 и 5 ГПК е обусловено от предхождащи подготвителни действия за ефективното изпълнение по чл. 528, ал. 1 ГПК - да връчи по възможност в срок от две седмици и не по - малко от една седмица на длъжника покана, в която да посочи определено време и място на предаване, от който момент за длъжника съгласно чл. 528, ал. 2 ГПК възниква задължението в тридневен срок да съобщи на съдебния изпълнител готов ли е да предаде детето в определеното място и време; какви пречки за своевременното изпълнение на задължението съществуват; в кое място и време е готов да предаде детето и при необходимост съгласно чл. 528, ал. 4 от ГПК да поиска от ДСП съдействие, включително чрез предприемането на мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето и по чл. 65 от ЗМВР - от полицейските органи. Налагането на глоба на длъжника в рамките на принудителното изпълнение за задължение за предаване на дете е предвидено в разпоредбата на чл. 528, ал. 3 и ал. 5 от ГПК като санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от ГПК.

В разпоредбата на чл. 528, ал. 5 от ГПК е посочено, че ако длъжникът не изпълни доброволно, съдебният изпълнител може да му налага глоба по чл. 527, ал. 3 от ГПК за всяко неизпълнение. Разпоредбата на чл. 527, ал. 3 от ГПК предвижда, че когато длъжникът върши противното на това, което с решението е задължен да върши или да търпи, съдебният изпълнител по искане на вискателя му налага за всяко нарушение на това задължение глоба до 400 лв.

Следователно, за да наложи глоба по чл. 528, ал. 3 и ал. 5 от ГПК, съдебният изпълнител следва да е връчил на длъжника покана съгласно чл. 528, ал. 1 от ГПК с необходимото и предвидено в тази разпоредба съдържание, от което за длъжника да е възникнало задължението по чл. 528, ал. 2 от ГПК и то, както и задължението за предаване на детето, да не са изпълнени.

Установи се по делото, че ищцата Л. Х. е била длъжник по изп.д. № 20218380407570 по описа на ЧСИ М. Б., като е била поканена да изпълни определеният режим на лични отношения между бащата и детето, предавайки същото на 02.07.2021 г. по адреса на местоживееене. Доказа се, че с молба от 30.06.2021 г. Л. Л. Х., в изпълнение на разпоредбата на чл. 528, ал. 2 ГПК, е уведомила ЧСИ, че е готова да предаде детето в указаното място и време, както и какви са евентуалните пречки за изпълнение на това задължение, а именно - че бащата и детето нямат близки отношения, защото никога не са живели заедно, което е създало затруднения в тяхното общуване.

След като на 02.07.2021 г. ищцата Х. е осигурила присъствие на детето, тя е изпълнила задълженията си по чл. 528, ал. 2 от ГПК.

От представения протокол за изпълнение на задължение за предаване на дете по реда на чл. 528 ГПК от 02.07.2021 г., съставен от ПЧСИ К. К., се установи, че в действителност детето не е предадено на бащата, но поради изричен негов отказ да тръгне с баща си, а не поради неказване на дължимото съдействие от страна на майката-ищец в настоящото производство. При положение, че помощник-частният съдебен изпълнител е установил обективна пречка за изпълнение, лежаща в поведението на детето К. П., негово задължение е било да процедира съобразно нормата на чл. 528, ал. 4 от ГПК, като потърси съдействие от дирекция "Социално подпомагане" не само във връзка с присъствие на служител при насроченото предаване, а за извършване на обследване и предприемане на съответните на идентифицираната от това обследване нужда подходящи мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето. Наред с това, с молбата от 30.06.2021 г. длъжникът Л. Х. изрично е посочила, че между бащата и детето съществуват затруднения в общуването, тъй като никога не са живели заедно, като това е следвало да бъде съобразено от помощник-частния съдебен изпълнител и да се потърси предварително съдействие на социалните служби за

преодоляване на пречките. Декларативно посоченото в протокола от 02.07.2021 г. едва при предаването на детето, че следва да се работи с малолетния и със социалните служби, не е достатъчно. Действително, при предаването на детето на 02.07.2021 г. е присъствал представител на ДСП – „М.“, но няма данни същият да е указвал съдействие, да е взел някакво отношение, да е дал конкретни препоръки, да е положил усилия да убеди детето да тръгне с баща си, да е направил възражения по отношение на начина, по който детето се предава на бащата, или да е дал становище какви са причините К. П. да не желае да отиде при баща си. Нещо повече – представителят на ДСП – „М.“ дори не е подписал съставеният от ПЧСИ протокол за предаване на дете, в който единствено е отразен отказът на детето. Предвид така установените факти, съдът намира, че при предприетото предаване на дете на 02.07.2021 г. е била налице обективна пречка, стояща извън поведението на длъжника Х., която е оправдала невъзможността определеният режим на лични отношения между бащата и детето да бъде изпълнен. Следва да се има предвид, че съдебният изпълнител е трябвало да положи активни усилия за преодоляване на конфликта между родителите и на нежеланието на детето да се среща с баща си, като установи засилено сътрудничество със социалните служби, а не да прибързва с налагането на глоба още при първият официално удостоверен неуспешен опит за предаване на детето. В тази връзка следва да се има предвид и решение от 12.04.2006 г. на ЕСПЧ по дело Михайлова срещу България, в което е посочено, че член 8 от ЕКПЧ включва правото за родителите да се предприемат мерки с оглед събирането им с техните деца и задължението за националните власти да предприемат такива мерки. ЕСПЧ подчертава, че задължението на националните власти да предприемат мерки, за да направят събирането по-лесно не е абсолютно, тъй като събирането на родител с дете, което известно време е живяло с другия родител, може да е невъзможно да се осъществи веднага, а да е необходимо предприемането на подготвителни мерки. Съдът посочва, че естеството и обхвата на такава подготовка зависи от обстоятелствата по всяко дело, но разбирането и сътрудничеството на всички заинтересовани винаги е съществена съставна част. Докато националните власти трябва да направят всичко възможно, за да улеснят такава сътрудничество, всяко задължение да се приложи принуда в тази област трябва да е ограничено, тъй като трябва да се вземат предвид интересите и правата и свободите на всички заинтересовани, и най-вече интересите на детето и неговите права по член 8 от Конвенцията. В подобен смисъл е и §85 и §86 от решение на ЕСПЧ от 02.12.2010 г. по дело Минчева срещу България.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на ответниците, че ищцовата страна е санкционирана законосъобразно. Процесното постановление за налагане на глоба е издадено само поради факта на неуспешното предаване на дете на 02.07.2021 г., като ПЧСИ К. не е обсъждал и съобразявал други обстоятелства, в подкрепа на извода му, че длъжникът Х. е действала противоправно - доказателства в такава насока по изпълнителното дело липсват. В протокола от 02.07.2021 г. не са отразени други факти и по изпълнителното производство не са събрани други доказателства, от които да се установи, че ищцата Л. Х. е възпрепятствала изпълнението, като не е полагала всички необходими усилия за стимулиране и насърчаване на детето да осъществи контакт с баща си, като възраженията на ответниците в тази насока са неоснователни. В тази връзка следва да се посочи, че няма данни да е изследвано поведението на майката по отношение на детето, поради което не може да се съобразява посоченото в отговора на исковата молба Постановление № 1/1974 г. на Пленума на Върховния съд, в което се съдържат указания за дължимото поведение на родителя спрямо детето. Няма доказателства, от които да се приеме за установено, че изразеното от майката Х. съгласие да предостави детето на бащата е било формално, като в действителност същата е манипулирала детето, не го е стимулирала да се среща с бащата и е дискредитирала образа на последния. Няма данни, от които да може да се обоснове извод, че поведението на майката е довело до категоричния отказ на детето да остане с баща си, а само това би обосновоало извод за основание да се приложат разпоредбите на чл. 528, ал. 5

вр. с чл. 528, ал. 3 от ГПК.

Не може да се споделят съображенията на ответните страни, че налагането на глоба на ищцата е било необходимо, тъй като същата не била изпълнила задължението си да предаде детето и на предходна дата, а именно - на 26.06.2021 г. По делото липсват доказателства на тази дата да е изготвян протокол по реда на 434, ал. 2 ГПК за проведена процедура по предаване на дете, поради което не може да се установи дали и какви изпълнителни действия са извършвани и дали и поради какви обстоятелства детето не е било предадено на бащата И. П.. Действително, на 28.06.2021 г. възискателят И. П. е депозирал молба до съдебния изпълнител, в която заявява, че на 26.06.2021 г. майката е отказала да му предаде детето, но в тази молба не са изложени други обстоятелства, от които да се добие представа за причините за отказа, а наред с това, същата не се ползва и с обвързваща съда материална доказателствена сила. От друга страна, глобата по чл. 528, ал. 5 ГПК е изпълнителна такава и с нея се санкционира всяко конкретно неизпълнение на задължение за доброволно предаване на дете, независимо дали същото е осъществено повторно или за първи път, като законосъобразността на санкцията следва да се преценява именно с оглед на неизпълнението, за което е наложена, тъй като при всеки случай може да съществуват различни причини – извинителни и неизвинителни, поради които длъжникът не изпълнява.

От представения по изпълнителното дело отговор на ДСП – „М.“ не може да се направи извод, че ищцата Л. Х. има вина за неуспешното предаване на детето на 02.07.2021 г. На първо място, при изготвянето на този отговор са използвани предходни впечатления от детето и майката, придобити във връзка със съставянето на социален доклад по дело пред СРС. На второ място, от описаното в отговора на ДСП – „М.“ не може да се приеме, че на 02.07.2021 г. предаването на детето К. П. на бащата И. П. се е провалило поради липса или недостатъчно съдействие от страна на майката Л. Х. – по делото не се събраха доказателства в тази насока; по делото не се установява майката да е злословила против бащата, да е настройвала детето срещу него и да е допринасяла за развитието на т. нар. синдром на родителско отчуждение. От отговора на ДСП – „М.“ може да се направи извод, че пречките за осъществяването на контакта между детето и бащата са комплексни – както нежеланието на детето, така и липсата на сътрудничество между двамата родители, като тези пречки е следвало да се преодолеят чрез работа със съответните социални служби, както е записано и в протокола на ПЧСИ от 02.07.2021 г. Намесата чрез изпълнителния способ за предаване на дете в строго лични отношения предполага преди това полагане на усилия от страна на частния съдебен изпълнител за осъществяване на доброволно предаване на детето, при съобразяване на принципа за "най-добрия интерес на детето", установен в § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, както и в редица международни актове – Конвенция ООН за правата на детето, Регламент /ЕО/ 2201/2003 г., Хагската конвенция за защита на децата и сътрудничеството в областта на международното осиновяване и др. Задължението на държавата за предприемане на мерки за подпомагане на контакта е задължение за създаване на средства, а не за достигане на всяка цена на предписан от съда резултат. В настоящия случай глобата е наложена веднага след първия удостоверен неуспешен опит детето да бъде предадено на бащата, без да има данни да е работено предварително със социалните служби и да са полагани усилия детето да бъде мотивирано доброволно да започне да се среща с него.

Съдът счита, че посоченото в отговора на исковата молба решение на ЕСПЧ от 02.02.2022 г. по дело Павлови срещу България не може да бъде съобразено в процесния случай и да обоснове законосъобразност на наложената на ищцата санкция. Това е така, защото по цитираното дело е установено, че майката е възпрепятствала срещите между бащата и дето. В цитираното решение Европейският съд по правата на човека подчертава, че въпреки че принудителни мерки в чувствителния контекст на отношенията с деца не са желателни, не трябва да се изключва използването на санкции при противоправно поведение от страна на родителя, който дължи изпълнение. В настоящото производство обаче не се установи осъществено противоправно поведение от страна на ищцата Х., изразяващо се във

възпрепятстване на дето да се среща с бащата, поради което настоящият състав приема, че същата е санкционирана незаконосъобразно.

На следващо място, съдът приема, че в причинна връзка с незаконосъобразно наложената й глоба, ищцата е претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в сторените разноски за обжалване на постановлението на ПЧСИ К. К., с което е санкционирана. Установи се по делото, че ищцовата страна е заплатила адвокатски хонорар в размер на 200,00 лв., държавна такса към СГС в размер на 25,00 лв. и такси по ТТРЗЧСИ в размер на 48,00 лв. – общо 273,00 лв. Така сторените разноски са в причинна връзка с незаконосъобразно издаденото постановление, тъй като ако не беше то, нямаше да се налага ищцовата страна да ангажира адвокат и да заплаща съответните такси за обжалване.

Възраженията на ответниците, че претърпените от ищцата вреди не са доказани, са неоснователни, като следва да се отбележи, че съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, когато адвокатското възнаграждение е заплатено в брой, тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. По делото е представен такъв договор, подписан от ищцата и упълномощения адвокат, като в него е записано, че същата е заплатила адвокатско възнаграждение от 200,00 лв. в брой, поради което и съдът приема, че такова плащане е извършено. По делото се доказва също, че ищцата е заплатила и съответните суми от 25,00 лв. и 48,00 лв. за разглеждане и администриране на жалбата й.

Не може да се сподели възражението на ответниците, че не следва да дължат обезщетение за вреди под формата на разноски, които СГС неправилно не е присъдил при обжалване на процесното постановление. Действително, чл. 81 ГПК посочва, че във всеки акт, с който приключва делото на съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски, от която норма обаче не следва извод, че разноски винаги се присъждат. Същата е във връзка с принципа, че въпросът за отговорността за съдебни разноски следва да се изчерпи в производството, по което са направени, тъй като не е допустимо да се претендират в отделно производство, но този принцип е приложим в отношенията между страните по делото, но не и по отношение на трети за спора лица, като от него са въведени изключения дори и в отношенията между страните (такива са например хипотезите по чл. 78, ал. 2 ГПК, случаите с направените разноски в обезпечителното производство, разноските направени в охранителни производства пред съда и др.). В случая се касае за разноски, направени в причинна връзка с незаконосъобразно действие на съдебния изпълнител, поради което и не следва да бъдат възлагани на вискателя, а съдебният изпълнител не е страна в производство по обжалване на постановлението и неговата отговорност за вреди от незаконосъобразни действия се реализира по общия исков ред.

За настъпилите вреди следва солидарно да отговаря ПЧСИ К. К., който е издал незаконосъобразното постановление с изх. № 58659/14.07.2021 г. Предвид факта, че помощникът е работил за ЧСИ М. Б., рег. № 838, то са налице и основания за ангажиране на солидарната отговорност на последния на основание чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ.

Предвид гореизложеното съдът счита, че предявените пасивно субективно съединени главни осъдителни иски с правно основание чл. 441 ГПК вр. чл. 45 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ вр. чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ са изцяло основателни и доказани, поради което следва да бъдат уважени.

Основателността на главните иски е процесуалното условие, при което са предявени евентуалните, поради което съдът дължи произнасяне по тях.

Относно евентуално съединените обратни иски с правно основание чл. 435 КЗ вр. чл. 469, ал. 3 КЗ вр. чл. 25, ал. 1 ЗЧСИ:

На първо място, съдът приема, че предявеният от ПЧСИ К. Д. К. срещу „ЗД Евроинс“ АД обратен иск е допустим, като възраженията на ответника по този обратен иск за

недопустимост са неоснователни. Това е така, защото при предявяване на обратните иски, и двамата ищци – ЧСИ М. Б. и ПЧСИ К. К., чрез съответните им процесуални представители, са навели твърдения, че е налице сключена застраховка „Професионална отговорност на частен съдебен изпълнител“ с ответното дружество „ЗД Евроинс“ АД и в евентуалност са насочили претенция за застрахователно обезщетение към същото. При така изложените твърдения и двамата ищци са обосновавали активната си процесуална легитимация и правния си интерес от предявените обратни иски, като е въпрос по същество дали е налице застрахователно правоотношение, кои са страните по него и кое лице има право на застрахователно обезщетение.

При така предявените иски, в тежест на ищите по обратните иски е да докажат по делото пълно и главно: 1/ наличие на валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка "Професионална отговорност"; 2/ настъпване на застрахователно събитие в срока на действие на договора; 3/ събитието да представлява покрит застрахователен риск, съобразно уговореното между страните.

В тежест на ответника по обратните иски е да докаже релевираните в отговора на исковата молба възражения (правоунищожавачи, правоизключващи или правопогасяващи) срещу съществуването на вземанията, респективно срещу изискуемостта им.

По делото се установи, че през периода, през който е било издадено процесното незаконосъобразно постановление, е било налице валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка "Професионална отговорност" между „ЗД Евроинс“ АД – застраховател, и ЧСИ М. Б. – застраховащ и застрахован, обективизирано в застрахователна полица № *****, валидна за периода 01.10.2020 г. – 30.09.2021 г. Съгласно чл. 469, ал. 5 от КЗ застрахователният договор за задължителна застраховка "Професионална отговорност" покрива отговорността на застрахования, включително на лицата, които го представляват, на лицата в трудови правоотношения с него и на тези лица, на които застрахованият е възложил изпълнение и ги е включил в застрахователния договор. Следователно, процесният договор за застраховка е покривал и отговорността на овластения от ЧСИ М. Б. ПЧСИ К. К..

Съгласно чл. 374, ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), страните по застрахователния договор могат да уговорят самоучастие на застрахования, което се изразява в поемане от него на част от отговорността в случай на настъпване на застрахователно събитие. Самоучастието може да бъде безусловно или условно. Според ал. 2 на същия член, при безусловното самоучастие застрахованият поема отговорността от настъпване на застрахователно събитие до определен размер при всяка вреда.

В горепосочената полица изрично е уговорено самоучастие в размер на 5% от размера на застрахователното обезщетение или 2000 лв. – което от двете е по-голямо. В чл. 37, ал. 1 от приложимите между страните общи условия по застраховка „Професионална отговорност“ е посочено, че ако не е уговорено изрично друго, то ще се счита, че предвиденото самоучастие е безусловно. По аргумент от разпоредбата на чл. 469, ал. 5 от КЗ следва да се приеме, че уговореното в застрахователната полица самоучастие се отнася както за застрахования, така и за лицата, които го представляват, лицата в трудови правоотношения с него и тези лица, на които застрахованият е възложил изпълнение и ги е включил в застрахователния договор. В този смисъл уговореното самоучастие е приложимо и по отношение на ПЧСИ К. К..

По делото се установи, че е настъпило застрахователно събитие – извършени от овластения от ЧСИ Б. ПЧСИ К. К. незаконосъобразни действия по процесното изпълнително дело, за които солидарно отговаря и застрахованият ЧСИ М. Б.. От тези действия са причинени вреди в размер на 273 лв., който обаче попада в обхвата на уговореното самоучастие. От уговорките между страните по застрахователния договор не се установява друго, поради което следва да се приеме, че самоучастието е безусловно и застрахованият,

респ. овластеният от него ПЧСИ К., трябва да поемат изцяло своята отговорност.

Предвид гореизложеното съдът приема, че предявените евентуално съединени обратни искиове с правно основание чл. 435 КЗ вр. чл. 469, ал. 3 КЗ вр. чл. 25, ал. 1 ЗЧСИ са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца по главните искиове – Л. Л. Х., следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски. Ищецът е сторил разноски както следва: 300 лв. – адвокатско възнаграждение и 50 лв. – държавна такса в исковото производство, т.е. общо 350 лв.

Предвид отхвърлянето на обратните искиове, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ЧСИ М. Б. и ПЧСИ К. К. следва да бъдат осъдени да заплатят на „ЗД Евроинс“ АД юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП съдът определя в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЧСИ М. И. Б., ЕГН *****, и **ПЧСИ К. Д. К.** – двамата с адрес: гр. С., бул. „В.“ № 10, ет. 1, ап. № 3 **да заплатят солидарно на Л. Л. Х., ЕГН *******, с адрес: гр. С., ж. к. „М. 1“, бл. 99, вх. 9, ет. 4, ап. 26, на основание чл. 441 ГПК вр. чл. 45 ЗЗД вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ вр. чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ, **сумата в размер на 273,00 лева**, представляващи обезщетение за имуществени вреди, причинени от процесуално незаконосъобразно действие от страна на ЧСИ М. Б. и ПЧСИ К. К. по изп.д. № 20218380407570 на ЧСИ М. Б., изразяващо се в издаване на Постановление за налагане на глоба с изх. № 58659/14.07.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 24.11.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявените от **ЧСИ М. И. Б., ЕГН *******, и **ПЧСИ К. Д. К.** – двамата с адрес: гр. С., бул. „В.“ № 10, ет. 1, ап. № 3, **срещу „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК: *******, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Х.К.“ № 43, обратни осъдителни искиове с правно основание чл. 435 КЗ вр. чл. 469, ал. 3 КЗ вр. чл. 25, ал. 1 ЗЧСИ за осъждане на „ЗД ЕВРОИНС“ АД да заплати на ЧСИ М. И. Б. и ПЧСИ К. Д. К. **сумата в размер на 273,00 лева**, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Професионална отговорност“ по полица № ***** от 14.09.2020 г.

ОСЪЖДА ЧСИ М. И. Б., ЕГН *****, и **ПЧСИ К. Д. К.** – двамата с адрес: гр. С., бул. „В.“ № 10, ет. 1, ап. № 3, **да заплатят на Л. Л. Х., ЕГН *******, с адрес: гр. С., ж. к. „М. 1“, бл. 99, вх. 9, ет. 4, ап. 26, **сумата от 350,00 лева** – представляваща разноски в производството пред СРС.

ОСЪЖДА ЧСИ М. И. Б., ЕГН *****, и **ПЧСИ К. Д. К.** – двамата с адрес: гр. С., бул. „В.“ № 10, ет. 1, ап. № 3 **да заплатят на „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК: *******, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Х.К.“ № 43, **сумата от 100,00 лева** – представляваща юрисконсултско възнаграждение за производство пред СРС.

Решението е постановено при участието на „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК: ***** , като трето лице - помагач на страната на ЧСИ М. И. Б., ЕГН ***** , и ПЧСИ К. Д. К..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

